Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 21. marca 2012*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Islamski republiki Iran, zato da se prepreči širjenje jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Ničnostna tožba — Obveznost obrazložitve — Pravica do obrambe — Pravica do učinkovitega pravnega varstva — Napaka pri presoji — Dokazno breme in dokazni standard“

V združenih zadevah T-439/10 in T-440/10,

Fulmen s sedežem v Teheranu (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, stanujoč v Teheranu,

ki ju zastopa A. Kronshagen, odvetnik,

tožeči stranki,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata M. Bishop in R. Liudvinaviciute-Cordeiro, zastopnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata M. Konstantinidis in É. Cujo, zastopnika,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 195, str. 39), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 195, str. 25), Sklepa Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 281, str. 81) in Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL L 281, str. 1) v delu, v katerem se ti akti nanašajo na tožeči stranki, in zaradi predloga za priznanje škode, ki naj bi tožečima strankama nastala zaradi sprejetja zgoraj navedenih aktov,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, K. Jürimäe, sodnica in M. van der Woude, sodnik,

* Jezik postopka: francoščina.

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. novembra 2011

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Fulmen, tožeča stranka v zadevi T-439/10, je iranska družba, dejavna zlasti v sektorju električne opreme.

2 Fereydoun Mahmoudian, tožeča stranka v zadevi T-440/10, je večinski delničar in predsednik upravnega odbora družbe Fulmen.

Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Islamski republiki Iran

3 Ta zadeva se nanaša na omejevalne ukrepe, sprejete zaradi pritiska na Islamsko republiko Iran, zato da bi ustavila jedrske dejavnosti, ki pomenijo nevarnost širjenja jedrskega orožja in razvoja sistemov za izstrelitev jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).

4 V okviru Evropske unije sta bila sprejeta Skupno stališče Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 61, str. 49) in Uredba Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 103, str. 1).

5 Člen 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140 je določal zamrznitev vseh sredstev in gospodarskih virov nekaterih kategorij oseb in subjektov. Seznam teh oseb in subjektov je bil v Prilogi II k Skupnemu stališču 2007/140.

6 Glede pristojnosti Evropske skupnosti je člen 7(2) Uredbe št. 423/2007 določal zamrznitev sredstev oseb, subjektov ali organov, za katere je Svet Evropske unije v skladu s členom 5(1)(b) Skupnega stališča 2007/140 ugotovil, da sodelujejo pri širjenju jedrskega orožja. Seznam teh oseb, subjektov in organov je bil v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007.

7 Skupno stališče 2007/140 je bilo razveljavljeno s Sklepom 2010/413/SZVP Sveta z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 195, str. 39).

8 Člen 20(1) Sklepa 2010/413 določa zamrznitev sredstev za več kategorij subjektov. Ta določba se nanaša na „osebe in subjekte […], ki sodelujejo […] pri širjenju jedrskega orožja, ali […] so z njim neposredno povezani ali [ga] podpirajo […], ali osebe in subjekte, ki delujejo v njihovem imenu ali po njihovih navodilih, ali subjekte, ki so v njihovi lasti ali pod njihovim nadzorom (tudi na nezakonit način), […] te osebe in subjekti so navedeni v Prilogi II“.

9 Člen 19(1) Sklepa 2010/413 določa tudi omejitve glede vstopa oseb, naštetih v Prilogi II k temu sklepu, na ozemlje držav članic.

10 Člen 24, od (2) do (4), Sklepa 2010/413 določa:

„2. Če Svet odloči, da bodo za osebo ali subjekt veljali ukrepi iz členov 19(1)(b) in 20(1)(b), Prilogo II ustrezno spremeni.

3. Svet o svojem sklepu in razlogih za vključitev na seznam obvesti osebo ali subjekt iz odstavka […] 2, bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo uradnega obvestila, s tem pa tej osebi ali subjektu da možnost, da predloži pripombe.

4. Če so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet pregleda svojo odločitev in o tem ustrezno obvesti zadevno osebo ali subjekt."

11 Seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 je bil nadomeščen z novim seznamom, sprejetim s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 281, str. 81).

12 Uredba št. 423/2007 je bila razveljavljena z Uredbo Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 281, str. 1).

13 Člen 16(2) Uredbe št. 961/2010 določa:

„Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v lasti ali s katerimi razpolagajo ali jih nadzirajo osebe, subjekti ali organi, navedeni v Prilogi VIII. Priloga VIII zajema fizične in pravne osebe, subjekte in organe, […] ki so v skladu s členom 20(1)(b) Sklepa [2010/413] opredeljeni kot:

(a) osebe, subjekti ali organi, ki sodelujejo [pri širjenju jedrskega orožja], so z njimi neposredno povezani ali jih podpirajo, […] ali osebe, subjekti ali organi, ki so v lasti takšnih oseb, subjektov ali organov ali pod njihovim nadzorom (tudi na nezakonit način) ali delujejo v njihovem imenu ali po njihovih navodilih;

[…]"

14 Člen 36, od (2) do (4), Uredbe št. 961/2010 določa:

„2. Če Svet odloči, da bodo za fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ veljali ukrepi iz člena 16(2), ustrezno spremeni Prilogo VIII.

3. Svet o svoji odločitvi in njeni utemeljitvi obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ iz [odstavka 2], bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo uradnega obvestila, s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži pripombe.

4. Če so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet preuči svojo odločitev in o tem ustrezno obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ."

Omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožeči stranki

15 Svet je imeni tožečih strank že ob sprejetju Sklepa 2010/413 vključil na seznam oseb, subjektov ali organov iz razpredelnice I v Prilogi II k navedenemu sklepu.

16 Imeni tožečih strank sta bili zato z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 (UL L 195, str. 25) vpisani na seznam oseb, subjektov ali organov iz razpredelnice I v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007. Posledica sprejetja Izvedbene uredbe št. 668/2010 je bila zamrznitev sredstev in gospodarskih virov tožečih strank.

17 Glede družbe Fulmen je Svet v Sklepu 2010/413 sprejel to obrazložitev: „Fulmen je sodeloval pri vgradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo [Iran] v času pred njenim razkritjem". V Izvedbeni uredbi št. 668/2010 je bila uporabljena ta formulacija: „Fulmen je sodeloval pri vgradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo v času pred njenim razkritjem".

18 Glede F. Mahmoudiana sta Sklep 2010/413 in Izvedbena uredba št. 668/2010 vsebovala obrazložitev: „Direktor podjetja Fulmen“.

19 Svet je družbo Fulmen z dopisom z dne 28. julija 2010 obvestil o vključitvi njene firme na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in na seznam v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007.

20 F. Mahmoudian in družba Fulmen sta z dopisi z dne 26. avgusta in 14. septembra 2010 Svetu predlagala, naj pregleda sklep o njuni vključitvi na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in na seznam v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007. Svet sta tudi pozvala, naj ju seznani z dokazi, na podlagi katerih je proti njima sprejel omejevalne ukrepe.

21 Sprejetje Sklepa 2010/644 ni vplivalo na vpis imen tožečih strank na seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413.

22 Ker je bila Uredba št. 423/2007 razveljavljena z Uredbo št. 961/2010, je Svet firmo družbe Fulmen vključil v točko 13 razpredelnice B v Prilogi VIII k zadnjenavedeni uredbi, medtem ko je bilo ime F. Mahmoudiana vključeno v točko 14 razpredelnice A v isti prilogi. V skladu s členom 16(2) Uredbe št. 961/2010 so sredstva tožečih strank od tedaj zamrznjena.

23 Glede vpisa družbe Fulmen vsebuje Uredba št. 961/2010 to obrazložitev: „Fulmen je sodeloval pri vgradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo v času pred njenim razkritjem“. Glede F. Mahmoudiana je naveden ta razlog: „Direktor podjetja Fulmen“.

24 Svet je z dopisoma z dne 28. oktobra 2010 odgovoril na dopisa tožečih strank z dne 26. avgusta in 14. septembra 2010 in navedel, da je po ponovni obravnavi zavrnil njun predlog, naj se njuni imeni izbrišeta s seznama v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in s seznama v Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010 (v nadaljevanju: sporna seznama). V zvezi s tem je pojasnil, da se morajo za tožeči stranki še naprej uporabljati omejevalni ukrepi, določeni z navedenima besediloma, ker spis ne vsebuje novih elementov, ki bi upravičevali spremembo njegovega stališča. Svet je navedel tudi, da njegov sklep o ohranitvi imen tožečih strank na spornih seznamih ni temeljil na drugih dokazih od tistih, ki so navedeni v obrazložitvi teh seznamov.

Postopek in predlogi strank

25 Tožeči stranki sta 24. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili ti tožbi.

26 Komisija je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. januarja 2011 vložila predlog za intervencijo v teh postopkih v podporo Svetu. Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepoma z dne 8. marca 2011 intervencijo dovolil.

27 S sklepom predsednika četrtega senata Splošnega sodišča z dne 15. novembra 2011 sta bili zadevi T-439/10 in T-440/10 v skladu s členom 50 Poslovnika Splošnega sodišča združeni za ustni postopek in izdajo skupne odločbe.

28 Stranki sta na obravnavi 23. novembra 2011 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

29 Stranki sta v tožbah Splošnemu sodišču predlagali, naj:

— Sklep 2010/413 in Izvedbeno uredbo št. 668/2010 razglasi za nična v delu, v katerem se nanašata nanju;

— Svetu naloži plačilo stroškov.

30 Stranki sta v replikah predloga razširili in Splošnemu sodišču predlagali, naj:

— Sklep 2010/644 in Uredbo št. 961/2010 razglasi za nična v delu, v katerem se nanašata nanju;

— prizna škodo, ki naj bi jima nastala zaradi sprejetja izpodbijanih aktov.

31 Svet in Komisija Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo zavrne;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

32 Tožeči stranki sta v tožbah navedli štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, njune pravice do obrambe in njune pravice do učinkovitega sodnega varstva. Drugi tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava zaradi neobstoja predhodne odločbe pristojnega nacionalnega organa. Tretji tožbeni razlog se nanaša na napako pri presoji glede sodelovanja tožečih strank pri širjenju jedrskega orožja. Četrti tožbeni razlog se nanaša na finančno in nepremoženjsko škodo, ki naj bi tožečima strankama nastala zaradi sprejetja izpodbijanih aktov.

33 Tožeči stranki sta na obravnavi umaknili drugi tožbeni razlog, kar je bilo vneseno v zapisnik obravnave.

34 Svet in Komisija izpodbijata utemeljenost tožbenih razlogov, ki sta jih navedli tožeči stranki.

35 Pred obravnavanjem tožbenih razlogov, ki sta jih navedli tožeči stranki, je treba proučiti dopustnost nekaterih od njunih predlogov, tožbenih razlogov in trditev.

Dopustnost

Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010

36 Kot je razvidno iz točk 11 in 12 zgoraj, je bil seznam v Prilogi II k Sklepu 2010/413 po vložitvi tožb nadomeščen z novim seznamom, sprejetim s Sklepom 2010/644, Uredba št. 423/2007 pa je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 691/2010. Tožeči stranki sta predlagali, naj se njuni prvotni predlogi prilagodijo tako, da bi se s tožbama predlagala razglasitev ničnosti teh štirih aktov (v nadaljevanju: skupaj: izpodbijani akti).

37 Glede tega je treba spomniti, da kadar sklep ali uredbo, ki neposredno in posamično zadeva posameznika, med postopkom nadomesti akt z enako vsebino, je treba šteti, da gre za novo dejstvo, na podlagi katerega lahko tožeča stranka prilagodi svoje predloge in tožbene razloge. Bilo bi namreč v nasprotju s pravičnim sojenjem in zahtevo po ekonomičnosti postopka, če bi tožeča stranka morala vložiti novo tožbo. Poleg tega bi bilo krivično, če bi lahko zadevna institucija, da bi nasprotovala ugovorom zoper sklep iz tožbe, predložene sodišču Unije, spremenila izpodbijani akt ali ga nadomestila z drugim in se med postopkom sklicevala na to spremembo ali nadomestitev, zato da drugi stranki onemogoči razširitev prvotnih tožbenih predlogov in razlogov, ki so obstajali pred zadnjim aktom, ali vložitev dodatnih tožbenih predlogov in razlogov zoper ta akt (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 23. oktobra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, T-256/07, ZOdl., str. II-3019, točka 46 in navedena sodna praksa).

38 Zato je treba v skladu s to sodno prakso v tem primeru ugoditi predlogu tožečih strank in šteti, da je od dneva, ko se je končal ustni postopek, predmet njunih tožb prav tako razglasitev ničnosti Sklepa 2010/644 in Uredbe št. 961/2010 v delu, v katerem se ta akta nanaša nanju, in jima omogočiti, da na novo oblikujeta predloge, tožbene razloge in trditve v smislu teh novih okoliščin, kar za njiju pomeni pravico predložiti dodatne predloge, tožbene razloge in trditve (glej po analogiji zgoraj v točki 37 navedeno sodbo People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, točka 47).

Dopustnost drugega predloga tožečih strank in četrtega tožbenega razloga

39 Tožeči stranki z drugim predlogom Splošnemu sodišču predlagata, naj prizna škodo, ki naj bi jima nastala zaradi sprejetja izpodbijanih aktov.

40 Na obravnavi sta tožeči stranki pojasnili, da se njun drugi predlog nanaša na ugotovitveno sodbo in da je četrti tožbeni razlog naveden v njegovo podporo.

41 Sistem pravnih sredstev Unije pa ne pozna pravne poti, ki bi dopuščala sodišču, da sprejme stališče s splošno ali načelno opredelitvijo (sodba Splošnega sodišča z dne 15. decembra 2005 v zadevi Infront WM proti Komisiji, T-33/01, ZOdl., str. II-5897, točka 171, in sklep Splošnega sodišča z dne 3. septembra 2008 v zadevi Cofra proti Komisiji, T-477/07, neobjavljen v ZOdl., točka 21). Drugi predlog in četrti tožbeni razlog je zato treba zavrniti, saj Splošno sodišče očitno ni pristojno za njuno obravnavo.

Dopustnost trditve, da družba Fulmen ni bila dejavna na lokaciji Qom/Fordoo, v zadevi T-439/10

42 Svet in Komisija v zadevi T-439/10 trdita, da družba Fulmen pred fazo replike ni posebej zanikala, da je bila dejavna na lokaciji Qom/Fordoo. Njene trditve v zvezi s tem naj bi zato na podlagi člena 48(2) Poslovnika pomenile nov tožbeni razlog in naj torej ne bi bile dopustne.

43 Toda treba je ugotoviti, da je družba Fulmen v točki 3 tožbe trdila, da ni „nikoli nikakor sodelovala […] pri dejavnostih, povezanih z jedrsko dejavnostjo ali dejavnostmi v zvezi z balističnimi izstrelki v Iranu". Ta formulacija nujno pomeni, da je družba Fulmen zanikala, da je bila dejavna na lokaciji Qom/Fordoo, kar je edino ravnanje, ki ji ga Svet očita v zvezi z njenim sodelovanjem pri zadevnih dejavnostih.

44 Enako ugotovitev je treba sprejeti na podlagi točk 30 in 31 tožbe, v katerih družba Fulmen izpodbija resničnost in resnost razlogov, ki jih Svet navaja za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej. Domnevna dejavnost družbe Fulmen na lokaciji Qom/Fordoo je namreč edini razlog, ki ga ta institucija navaja za njeno vključitev na sporna seznama.

45 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je družba Fulmen v tožbi zanikala svojo dejavnost na lokaciji Qom/Fordoo, kar pomeni, da njene trditve v zvezi s tem ne pomenijo novega tožbenega razloga v smislu člena 48(2) Poslovnika.

46 Ugovor nedopustnosti, ki sta ga vložila Svet in Komisija, je torej treba zavrniti.

Vsebinska presoja

Prvi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve, pravice tožečih strank do obrambe in njune pravice do učinkovitega sodnega varstva

47 Tožeči stranki trdita, da izpodbijani akti niso dovolj obrazloženi glede njiju, da v postopku sprejetja teh aktov ni bila spoštovana njuna pravica do obrambe in da je Svet s tem, da ju ni seznanil z dokazi proti njima, kršil tudi njuno pravico do učinkovitega sodnega varstva. F. Mahmoudian se v zadevi T-440/10 sklicuje še na to, da o prvih aktih, s katerima so bila njegova sredstva zamrznjena, ni bil individualno obveščen.

– Obveznost obrazložitve

48 Namen obveznosti obrazložitve akta, ki posega v položaj, kakor je določena v členu 296, drugi odstavek, PDEU ter z vidika obravnavanega primera natančneje v členu 24(3) Sklepa 2010/413, členu 15(3) Uredbe št. 423/2007 in členu 36(3) Uredbe št. 961/2010, je, prvič, zadevni osebi dati na voljo dovolj informacij za ugotovitev, ali je akt dobro utemeljen oziroma ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in drugič, temu omogočiti, da opravi nadzor nad zakonitostjo omenjenega akta. Tako določena obveznost obrazložitve je bistveno načelo prava Unije, od katerega so mogoča odstopanja zgolj iz nujnih razlogov. Zato je treba obrazložitev načeloma sporočiti zadevni osebi hkrati z aktom, ki posega v njen položaj, neobrazložitve pa ni mogoče popraviti s tem, da se zadevna oseba z razlogi za pravni akt seznani med postopkom pred sodiščem Unije (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 14. oktobra 2009 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu, T-390/08, ZOdl., str. II-3967, točka 80 in navedena sodna praksa).

49 Zato mora Svet, razen če nujni razlogi v zvezi z varnostjo Unije ali njenih držav članic ali v zvezi z njihovimi mednarodnimi odnosi nasprotujejo sporočitvi nekaterih elementov, na podlagi člena 15(3) Uredbe št. 423/2007 in člena 36(3) Uredbe št. 961/2010 sporočiti subjektom, na katere se nanaša ukrep, sprejet glede na primer na podlagi člena 15(3) Uredbe št. 423/2007 ali člena 16(2) Uredbe št. 961/2010, posebne in konkretne razloge, iz katerih meni, da ta določba velja zanje. Navesti mora tudi dejanske in pravne okoliščine, na katerih temelji pravna utemeljitev ukrepa, in ugotovitve, ki so ga vodile do njegovega sprejetja (glej v tem smislu zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 81 in navedena sodna praksa).

50 Poleg tega mora biti obrazložitev prilagojena vrsti zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih okoliščin, saj zadostnosti obrazložitve ni treba presojati le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Natančneje, akt, ki posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 82 in navedena sodna praksa).

51 V obravnavanem primeru je iz obrazložitve izpodbijanih aktov razvidno, da se omejevalni ukrepi nanašajo na družbo Fulmen, ker naj bi dobavljala električno opremo na lokacijo Qom/Fordoo, in da se nanašajo na F. Mahmoudiana kot direktorja družbe Fulmen.

52 Čeprav je ta obrazložitev kratka, vseeno izpolnjuje zgoraj navedena pravila iz sodne prakse. Tožečima strankama je namreč omogočila, da razumeta, katera ravnanja se očitajo družbi Fulmen, in da izpodbijata bodisi resničnost teh ravnanj bodisi njihovo upoštevnost. Poleg tega podana obrazložitev omogoča razumeti, da se omejevalni ukrepi nanašajo na F. Mahmoudiana zaradi vpliva, ki naj bi ga imel v družbi Fulmen kot domnevni direktor te družbe.

53 Da je obrazložitev zadostna, potrjuje tudi vsebina tožb. Trditve tožečih strank v zvezi z utemeljenostjo njunega vpisa na sporna seznama se namreč nanašajo prav na resničnost dejavnosti družbe Fulmen na lokaciji Qom/Fordoo in na položaj F. Mahmoudiana v družbi Fulmen.

54 Vendar tožeči stranki navajata dodatna očitka.

55 Prvič, družba Fulmen in F. Mahmoudian trdita, da obrazložitev ni potrjena z dokazi, tako da naj jima ne bi onemogočala zgolj presoje obsega ukrepov, sprejetih proti njima, temveč tudi presojo njihove utemeljenosti.

56 Vprašanje obrazložitve izpodbijanih aktov pa je ločeno od vprašanja dokaza ravnanja, ki je očitano tožečima strankama, to je dejanskega stanja, navedenega v teh aktih, in opredelitve, da to dejansko stanje pomeni zagotavljanje podpore pri širjenju jedrskega orožja (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 16. novembra 2011 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu, C-548/09 P, neobjavljena v ZOdl., točka 88).

57 Vprašanje, ali je obrazložitev izpodbijanih aktov potrjena z dokazi, je zato upoštevno v okviru tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na napako pri presoji glede sodelovanja tožečih strank pri širjenju jedrskega orožja. Pri tem tožbenem razlogu pa ni upoštevno.

58 Drugič, F. Mahmoudian trdi, da podrobnosti iz obrazložitve spornih seznamov, ki se nanašajo nanj, vsebujejo številne napake; zlasti naj ne bi bil več direktor družbe Fulmen.

59 V zvezi s tem je treba razlikovati med dvema vrstama podatkov o F. Mahmoudianu.

60 Po eni strani glede podatkov o istovetnosti F. Mahmoudiana, zlasti podatkov o njegovem potnem listu in sprejemu v državljanstvo, njegova vložitev tožbe pri Splošnem sodišču potrjuje, da je razumel, da se izpodbijani akti nanašajo nanj. Poleg tega F. Mahmoudian ne navaja, da so nejasnosti, ki jih vsebujejo navedeni podatki in jih Svet sicer ne zanika, otežile razumevanje dokazov, ki jih je Svet uporabil proti njemu. V teh okoliščinah ni mogoče ugotoviti kršitve obveznosti obrazložitve v zvezi s temi nejasnostmi.

61 Po drugi strani F. Mahmoudian z zanikanjem, da je direktor družbe Fulmen, izpodbija resničnost dejanskega stanja, ki mu ga Svet očita. Kot pa je bilo ugotovljeno v točki 56 zgoraj, je vprašanje domnevno nezadostne obrazložitve izpodbijanih aktov ločeno od vprašanja utemeljenosti te obrazložitve (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 7. novembra 1997 v zadevi Cipeke proti Komisiji, T-84/96, Recueil, str. II-2081, točka 47), tako da trditev, da F. Mahmoudian ni več direktor družbe Fulmen, ni upoštevna pri tem tožbenem razlogu.

62 Glede na zgoraj navedeno je treba očitek o kršitvi obveznosti obrazložitve zavrniti kot delno neutemeljen in delno neupošteven.

– Neobstoj individualne obvestitve F. Mahmoudiana o Sklepu 2010/413 in Izvedbeni uredbi št. 668/2010

63 F. Mahmoudian trdi, da o prvih aktih, s katerima so bila njegova sredstva zamrznjena, to sta Sklep 2010/413 in Izvedbena uredba št. 668/2010, ni bil individualno obveščen, temveč sta bila zgolj objavljena v *Uradnem listu Evropske unije*.

64 V zvezi s tem je člen 15(3) Uredbe št. 423/2007, ki je veljal ob sprejetju Izvedbene uredbe št. 668/2010, Svetu nalagal, naj za sprejetje odločitev v skladu s členom 7(2) te uredbe individualno in specifično poda razloge in z njo seznani zadevne osebe, subjekte in organe. Analogna določba je v členu 24(3) Sklepa 2010/413.

65 Čeprav je Svet načeloma moral z individualno obvestitvijo izpolniti obveznost, določeno v členu 15(3) Uredbe št. 423/2007, pa ta določba ni določala nobene natančne oblike, saj je bila navedena zgolj obveznost „seznaniti“ zadevno osebo z razlogi njenega vpisa na sporna seznama (glej v tem smislu zgoraj v točki 56 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 16. novembra 2011, točki 52 in 56). Člen 24(3) Sklepa 2010/413 določa samo, da Svet „o svojem sklepu obvesti“.

66 V teh okoliščinah je treba tem določbam zagotoviti polni učinek (glej po analogiji zgoraj v točki 56 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 16. novembra 2011, točka 56).

67 V obravnavanem primeru ni sporno, da F. Mahmoudian ni bil individualno obveščen o Sklepu 2010/413 in Izvedbeni uredbi št. 668/2010. Vendar stranki ne soglašata glede vprašanja, ali je bil Svetu znan naslov F. Mahmoudiana, in če mu ni bil, ali ga je bil dolžan pridobiti po uradni dolžnosti.

68 Ugotoviti pa je treba, da je lahko F. Mahmoudian, čeprav ni bil individualno obveščen, Svetu sporočil svoja stališča glede sprejetja omejevalnih ukrepov v zvezi z njim z dopisom z dne 26. avgusta 2010, torej v roku, ki je za to določen. Pri Splošnem sodišču je v predpisanih rokih vložil tudi tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa 2010/413 in Izvedbene uredbe št. 668/2010. Poleg tega ne navaja konkretnih trditev, da je neobstoj individualne obvestitve o zadevnih aktih otežil njegovo obrambo pred Svetom v upravnem postopku ali v postopku pred Splošnim sodiščem.

69 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ne glede na to, ali je Svet poznal naslov F. Mahmoudiana oziroma ali ga je bil dolžan pridobiti, neizpolnitev obveznosti iz člena 24(3) Sklepa 2010/413 in člena 15(3) Uredbe št. 423/2007 F. Mahmoudianu ni preprečila seznanitve z individualnimi in specifičnimi razlogi za sprejetje omejevalnih ukrepov v zvezi z njim. Z neobstojem individualne obvestitve F. Mahmoudiana o Sklepu 2010/413 in Izvedbeni uredbi št. 668/2010 v obravnavanem primeru ni mogoče upravičiti razglasitve ničnosti teh aktov.

70 Trditve F. Mahmoudiana v zvezi s tem je torej treba zavrniti kot neupoštevne.

– Načelo spoštovanja pravice do obrambe

71 V skladu z ustaljeno sodno prakso je spoštovanje pravice do obrambe in zlasti pravice do izjave v vsakem postopku proti subjektu, ki lahko pripelje do akta, ki posega v njegov položaj, temeljno načelo prava Unije in ga je treba zagotoviti tudi, če ni nobenih pravil, ki urejajo zadevni postopek (zgoraj v točki 48 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 91).

72 Načelo spoštovanja pravice do obrambe zahteva, prvič, da se zadevnemu subjektu sporočijo dokazi, uporabljeni proti njemu za utemeljitev akta, ki posega v njegov položaj. Drugič, omogočiti mu je treba, da učinkovito izrazi svoje stališče o teh dokazih (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 12. decembra 2006 v zadevi Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, T-228/02, ZOdl., str. II-4665, v nadaljevanju: sodba OMPI, točka 93).

73 Svet in Komisija najprej izpodbijata uporabo načela spoštovanja pravice do obrambe v obravnavanem primeru. Sklicujeta se na sodbo Splošnega sodišča z dne 19. maja 2010 v zadevi Tay Za proti Svetu (T-181/08, ZOdl., str. II-1965, točke od 121 do 123) in trdita, da se omejevalni ukrepi niso nanašali na tožeči stranki zaradi njunih lastnih dejavnosti, temveč zaradi njune pripadnosti splošni kategoriji oseb in subjektov. Postopek sprejetja omejevalnih ukrepov naj zato ne bi bil uveden proti tožečima strankama v smislu sodne prakse, navedene v točki 71 zgoraj, tako da naj ti ne bi mogli uveljavljati pravice do obrambe oziroma naj bi jo lahko uveljavljali le v omejenem obsegu.

74 Te argumentacije ni mogoče sprejeti.

75 Prvič, iz obrazložitve izpodbijanih aktov je razvidno, da je sprejetje omejevalnih ukrepov proti tožečima strankama utemeljeno z domnevno dejavnostjo družbe Fulmen na lokaciji Qom/Fordoo in z vplivom, ki naj bi ga imel F. Mahmoudian v družbi Fulmen. Drugače kot v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 73 navedena sodba Tay Za proti Svetu, se tako omejevalni ukrepi nanašajo na tožeči stranki zato, ker naj bi sodelovali pri širjenju jedrskega orožja, in ne zaradi njune pripadnosti splošni kategoriji oseb in subjektov, povezanih z Islamsko republiko Iran.

76 Točk od 121 do 123 zgoraj v točki 73 navedene sodbe Tay Za proti Svetu zato v obravnavanem primeru ni mogoče smiselno uporabiti.

77 Drugič, vsekakor člen 24(3) in (4) Sklepa 2010/413, člen 15(3) Uredbe št. 423/2007 ter člen 36(3) in (4) Uredbe št. 961/2010 vsebujejo določbe, ki zagotavljajo pravico do obrambe subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, sprejeti na podlagi teh besedil. Spoštovanje te pravice nadzoruje sodišče Unije (zgoraj v točki 48 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 37).

78 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tožeči stranki v obravnavanem primeru lahko sklicujeta na načelo spoštovanja pravice do obrambe.

79 Tožeči stranki v zvezi s tem trdita, da ju Svet v okviru sprejetja Sklepa 2010/413 in Izvedbene uredbe št. 668/2010 ni obvestil o dokazih proti njima in jima ni dal priložnosti, da učinkovito izrazita svoja stališča.

80 V skladu s sodno prakso je treba pri prvotnem aktu, s katerim se zamrznejo sredstva subjekta, ta subjekt obvestiti o dokazih proti njemu bodisi ob sprejetju zadevnega akta bodisi čim prej po sprejetju. Če zadevni subjekt to želi, ima tudi pravico izraziti svoje stališče glede teh dokazov po sprejetju akta (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Sodišča z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točka 342, in zgoraj v točki 72 navedeno sodbo OMPI, točka 137).

81 V obravnavanem primeru je bila družba Fulmen o prvotnih aktih, s katerima so bila zamrznjena sredstva tožečih strank, to sta Sklep 2010/413 in Izvedbena uredba št. 668/2010, individualno obveščena 28. julija 2010. Glede F. Mahmoudiana je iz točk od 67 do 69 zgoraj razvidno, da mu to, da o zadevnih aktih ni bil individualno obveščen, ni preprečilo seznanitve z individualnimi in specifičnimi razlogi za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njemu, kar pomeni, da ta okoliščina ni vplivala na njegovo pravico do obrambe.

82 Tožeči stranki glede vsebine obvestitve o dokazih proti njima trdita, da ju Svet ne glede na zahtevi, izraženi v njunih dopisih z dne 26. avgusta in 14. septembra 2010, ni obvestil o dokazih, zlasti dokumentih, na katere se je oprl za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njima.

83 Svet je glede tega v odgovorih na zgoraj navedena dopisa navedel, da njegov spis ni vseboval drugih dokazov kot navedene v izpodbijanih aktih.

84 Toda ta navedba v nasprotju s trditvami tožečih strank ne pomeni kršitve njune pravice do obrambe. Svet namreč ni otežil obrambe tožečih strank s prikrivanjem obstoja ali vsebine dokazov, na katerih so temeljile njegove trditve. Nasprotno, s priznanjem, da v njegovem spisu ni nobenega dodatnega upoštevnega dokaza, je tožečima strankama omogočil, da se sklicujeta na to okoliščino, kar sta tudi storili v tretjem tožbenem razlogu.

85 Glede pravice tožečih strank do učinkovitega izražanja svojih stališč je treba ugotoviti, da sta tožeči stranki, potem ko sta bila 26. julija 2010 sprejeta prvotna akta, s katerima so bila njuna sredstva zamrznjena, Svetu poslali dopisa z dne 26. avgusta in 14. septembra 2010, v katerih sta povzeli svoje trditve in predlagali odpravo omejevalnih ukrepov, sprejetih proti njima. Svet je na ta dopisa odgovoril 28. oktobra 2010. Kršitve pravice tožečih strank do učinkovitega izražanja svojih stališč zato ni mogoče ugotoviti.

86 V teh okoliščinah je treba očitek, ki se nanaša na kršitev pravice tožečih strank do obrambe, zavrniti kot neutemeljen.

– Pravica do učinkovitega sodnega varstva

87 Načelo učinkovitega sodnega varstva je splošno načelo prava Unije, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in je izraženo v členih 6 in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, ter v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 1). Učinkovitost sodnega nadzora vključuje to, da mora zadevni organ Unije kar najnatančneje obvestiti zadevni subjekt o razlogih za omejevalni ukrep, in to ob sprejetju ukrepa ali vsaj čim prej po odločitvi, zato da zadevnemu subjektu omogoči, da lahko pravočasno vloži pravno sredstvo. Spoštovanje obveznosti, da se sporočijo navedeni razlogi, je namreč

nujno zato, da se naslovnikom omejevalnih ukrepov omogoči obramba njihovih pravic v kar najboljših okoliščinah in da se ob popolnem poznavanju razlogov odločijo, ali je smiselno, da se obrnejo na sodišče Unije, in zato, da se sodišču Unije popolnoma omogoči nadzor nad zakonitostjo zadevnega akta, za kar je pristojno (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 80 navedeno sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, točke od 335 do 337 in navedena sodna praksa).

88 V obravnavanem primeru je najprej iz točk od 51 do 62 zgoraj razvidno, da so izpodbijani akti vsebovali dovolj natančne informacije o razlogih za sprejetje omejevalnih ukrepov proti tožečima strankama.

89 Dalje, o teh razlogih je bila družba Fulmen individualno obveščena. Glede F. Mahmoudiana je iz točk od 67 do 69 razvidno, da čeprav o Sklepu 2010/413 in Izvedbeni uredbi št. 668/2010 ni bil individualno obveščen, to ni vplivalo na njegove procesne pravice, vključno s pravico do učinkovitega sodnega varstva.

90 Nazadnje, Splošnemu sodišču je v celoti omogočen nadzor nad zakonitostjo izpodbijanih aktov.

91 V teh okoliščinah je treba očitek, ki se nanaša na kršitev pravice tožečih strank do učinkovitega sodnega varstva, zavrniti kot neutemeljen.

92 Glede na navedeno je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: napaka pri presoji glede sodelovanja tožečih strank pri širjenju jedrskega orožja

93 Tožeči stranki s tretjim tožbenim razlogom trdita, da je Svet z ugotovitvijo, da sta podpirali širjenje jedrskega orožja, storil napako pri presoji.

94 Tožeči stranki v utemeljitev svojega stališča navajata dve trditvi. S prvo trditvijo, ki jo navajata v obeh zadevah, zanikata, da je bila družba Fulmen dejavna na lokaciji Qom/Fordoo, in trdita, da Svet ni dokazal svojih trditev v zvezi s tem.

95 Svet trdi, da je družba Fulmen sodelovala pri vgradnji električne opreme na lokaciji Qom/Fordoo. Na obravnavi je dodal, da od njega ni mogoče zahtevati, naj to trditev dokaže. Meni namreč, da mora biti nadzor sodišča Unije omejen na preverjanje, ali so razlogi, navedeni v utemeljitev sprejetja omejevalnih ukrepov, „verjetni“. V obravnavanem primeru naj bi bilo tako, saj je družba Fulmen že dolgo dejavna na iranskem trgu električne opreme in ima veliko zaposlenih.

96 Glede tega je treba opozoriti, da sodni nadzor nad zakonitostjo akta, s katerim so bili proti subjektu sprejeti omejevalni ukrepi, vsebuje presojo dejstev in okoliščin, navedenih v njegovo utemeljitev, ter preverjanje dokazov in informacij, na katerih temelji ta presoja. V primeru izpodbijanja mora Svet te dokaze predložiti, da jih sodišče Unije preveri (glej v tem smislu zgoraj v točki 48 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točki 37 in 107).

97 V nasprotju s trditvami Sveta tako nadzor nad zakonitostjo, ki ga je treba opraviti v obravnavanem primeru, ni omejen na preverjanje abstraktne „verjetnosti“ navedenih razlogov, temveč mora vsebovati vprašanje, ali so ti razlogi pravno zadostno potrjeni s konkretnimi dokazi in informacijami.

98 Svet prav tako ne more trditi, da ni dolžan predložiti teh dokazov.

99 Prvič, Svet glede tega trdi, da so bili omejevalni ukrepi proti tožečima strankama sprejeti na predlog države članice v skladu s postopkom, določenim v členu 23(2) Sklepa 2010/413. Ta okoliščina pa nikakor ne spremeni tega, da gre pri izpodbijanih aktih za akte Sveta, ki se mora zato prepričati, da je njihovo sprejetje utemeljeno, po potrebi tako, da državo članico zaprosi, naj mu predloži dokaze in informacije, potrebne za to.

100 Drugič, Svet se ne more sklicevati na to, da zadevni dokazi izvirajo iz zaupnih virov in jih zato ni mogoče razkriti. Čeprav bi namreč ta okoliščina utegnila upravičevati omejitve glede obvestitve tožečih strank ali njihovih odvetnikov o teh dokazih, pa mora biti sodišču Unije glede na bistveni pomen sodnega nadzora v kontekstu sprejemanja omejevalnih ukrepov omogočen nadzor nad zakonitostjo in utemeljenostjo takih ukrepov, ne da bi bilo mogoče proti njemu uveljavljati tajnost ali zaupnost dokazov in informacij, ki jih je uporabil Svet (glej po analogiji zgoraj v točki 72 navedeno sodbo OMPI, točka 155). Poleg tega Svet nima pravice, da akt o sprejetju omejevalnih ukrepov utemelji na informacijah ali gradivu iz spisa, ki jih je posredovala država članica, če ta ne želi odobriti njihovega posredovanja sodišču Unije, ki nadzoruje zakonitost tega sklepa (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 4. decembra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, T-284/08, ZOdl., str. II-3487, točka 73).

101 Tretjič, Svet napačno trdi, da od njega ni mogoče zahtevati dokaza, da je subjekt sodeloval pri širjenju jedrskega orožja, saj so zadevna ravnanja tajna. Po eni strani zgolj dejstvo, da je bilo sprejetje omejevalnih ukrepov predlagano na podlagi člena 23(2) Sklepa 2010/413, pomeni, da ima zadevna država članica ali visoki predstavnik Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko, odvisno od primera, na voljo dokaze ali informacije, ki po njegovem mnenju dokazujejo, da zadevni subjekt sodeluje pri širjenju jedrskega orožja. Po drugi strani lahko morebitne težave Sveta pri poskusu dokazovanja tega sodelovanja v nekaterih primerih vplivajo na dokazni standard, ki se od njega zahteva. Te težave pa ne morejo povzročiti popolne odprave njegovega dokaznega bremena.

102 Svet ni v zvezi s presojo obravnavanega primera predložil nobenega dokaza ali informacije v utemeljitev razloga, navedenega v izpodbijanih aktih. Kot v bistvu priznava, se je oprl zgolj na neutemeljene trditve, da je družba Fulmen vgrajevala električno opremo na lokaciji Qom/Fordoo pred razkritjem te lokacije.

103 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Svet ni predložil dokaza, da je bila družba Fulmen dejavna na lokaciji, zato je treba tretji tožbeni razlog sprejeti, ne da bi se bilo treba izreči o drugi trditvi, ki jo v zadevi T-440/10 navaja F. Mahmoudian in se nanaša na njegov položaj v družbi Fulmen.

104 Ker se Svet v izpodbijanih aktih ni skliceval na druge okoliščine, ki bi utemeljevale sprejetje omejevalnih ukrepov proti družbi Fulmen in F. Mahmoudianu, je treba navedene akte razglasiti za ničnе v delu, v katerem se nanašajo na tožeči stranki.

105 V zvezi s časovnimi učinki razglasitve ničnosti izpodbijanih aktov je treba najprej opozoriti, da Izvedbena uredba št. 668/2010, s katero je bil spremenjen seznam v Prilogi V k Uredbi št. 423/2007, po razveljavitvi Uredbe št. 423/2007 z Uredbo št. 961/2010 ne povzroča več pravnih učinkov.

106 Dalje, glede Uredbe št. 961/2010 je treba opozoriti, da začnejo v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije z odstopanjem od člena 280 PDEU odločitve Splošnega sodišča, s katerimi se uredba razglasi za ničnо, veljati šele z datumom izteka roka iz člena 56, prvi odstavek, tega statuta, ali če je bila v tem roku vložena pritožba, z datumom njene zavrnitve. Svet ima torej od vročitve te sodbe še dva meseca, podaljšana za deset dni zaradi oddaljenosti, da ugotovljeno kršitev odpravi s sprejetjem, če je treba, novih omejevalnih ukrepov proti tožečima strankama. V obravnavanem primeru tveganje, da bi se resno in nepopravljivo ogrozila učinkovitost omejevalnih ukrepov, uvedenih z Uredbo št. 961/2010, glede na pomembno posledico, ki jo imajo ti ukrepi za pravice in svoboščine tožečih strank, ni dovolj veliko, da bi se utemeljila ohranitev učinkov navedene uredbe glede tožečih strank v obdobju, daljšem od določenega v členu 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča (glej po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 16. septembra 2011 v zadevi Kadio Morokro proti Svetu, T-316/11, neobjavljena v ZOdl., točka 38).

107 Nazadnje, v zvezi s časovnimi učinki razglasitve ničnosti Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, je treba opozoriti, da lahko Splošno sodišče v skladu s členom 264, drugi odstavek, PDEU, če meni, da je to potrebno, določi tiste učinke akta, razglašenega za ničnega, ki jih je treba šteti za dokončne. V obravnavanem primeru bi lahko obstoj razlike med datumom učinka

razglasitve ničnosti Uredbe št. 961/2010 in datumom učinka razglasitve ničnosti Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, resno ogrozila pravno varnost, saj so s tema aktoma za tožeči stranki uvedeni enaki ukrepi. Učinke Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, je zato treba glede tožečih strank ohraniti do takrat, ko začne učinkovati razglasitev ničnosti Uredbe št. 961/2010 (glej po analogiji zgoraj v točki 106 navedeno sodbo Kadio Morokro proti Svetu, točka 39).

Stroški

108 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Svet ni uspel, se mu v skladu s predlogi tožečih strank naloži plačilo stroškov.

109 Na podlagi člena 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika institucije, ki so se kot intervenientke udeležile postopka, nosijo svoje stroške. Komisija zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. **V delu, v katerem se nanašajo na družbo Fulmen in Fereydouna Mahmoudiana, se razglasijo za nične:**

   — **Sklep Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP;**

   — **Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe (ES) št. 423/2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu;**

   — **Sklep Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413;**

   — **Uredba Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007.**

2. **Učinki Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2010/644, se glede družbe Fulmen in F. Mahmoudiana ohranijo do takrat, ko začne učinkovati razglasitev ničnosti Uredbe št. 961/2010.**

3. **V preostalem se tožba zavrne.**

4. **Svet Evropske unije poleg lastnih stroškov nosi stroške družbe Fulmen in F. Mahmoudiana.**

5. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 21. marca 2012.

Podpisi